

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12778/2024
13.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради престанка обавезе издржавања супружника по тужби и повећања те обавезе по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 92/24 од 13.02.2024. године, на седници одржаној 13.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 92/24 од 13.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 649/19 од 01.03.2022. године, првим ставом изреке одбијен је тужбени захтев за утврђење да је престала тужиочева обавеза издржавања тужене износом од 15% пензије коју остварује код надлежног РФ ПИО, успостављена пресудом Основног суда у Сомбору П2 434/18 од 14.06.2019. године, почев од 21.09.2018. године док за то постоје законски услови. Другим ставом изреке одбијен је противтужбени захтев у непресуђеном делу, преко досуђеног супружанског издржавања од 15% до траженог од 50%. Трећим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 92/24 од 13.02.2024. године, првим ставом изреке, одбијене су жалбе странака и потврђена првостепена пресуда у ставовим првом и другом изреке. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође

нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац (рођен 1956. године) и тужена (рођена 1959. године) су били у браку од 1983. године до развода 14.06.2019. године, с тим што је њихова заједница живота престала новембра 2017. године. У ранијој фази овог поступка тужилац је правноснажно обавезан (пресудом П2 434/18 од 14.06.2019. године) да плаћа туженој на име издржавања 15% месечно од своје пензије почев од 21.09.2018. године. Парничне странке имају двоје пунолетне деце, сина рођеног 1984. године и ћерку рођену 1987. године. Њихов син није ожењен и нема деце и живи и ради у ..., а ћерка је удата, има двоје деце, са супругом и децом живи у кући свог свекра, запослена је и зарађује око 36.000,00 динара месечно.

Парничне странке су сувласници са по половином салаша са воћњаком и виноградом у месту ... и двособног стана у Тужилац станује у заједничком стану у ..., а тужена у својој гарсоњери у Тужилац остварује пензију од око 41.000,00 динара месечно и остварује приход од воћњака и винограда од око 70.000,00 динара годишње, од закупнине дела имања од 50.000,00 динара годишње, од које половину даје туженој. Тужена је три месеца радила као неговатељица у Немачкој и тако зарађивала око 1.100 евра месечно. На име досуђеног издржавања у висини од 15% од тужиочеве пензије прима око 6.000,00 динара месечно. Поред наведеног, странке су даваоци издржавања по уговору о доживотном издржавању из 1995. године закљученим са тетком тужене, након чије смрти ће им припасти у сусвојину са једнаким уделитема кућа у Обавезу издржавања (кување, спремање, набавка потрепштине и лекова, помоћ у одржавања личне хигијене, подмиривање трошкова, одвожење у цркву) од момента када је престала заједница живота странака претежно испуњава тужена уз ћеркину помоћ.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да је неоснован тужбени захтев за утврђење престанка тужиочеве обавезе издржавања тужене.

Породичним законом је прописано да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника, сразмерно његовим могућностима (члан 151. став 1), с тим што нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника (члан 151. став 1). Издржавање може да престане: када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете (члан 167. став 2. тачка 1), као и када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања за њега постане очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете (члан 167. став 2. тачка 2).

По оцени Врховног суда, услови за обавезивање тужиоца да издржава тужену и даље постоје. Ово произилази из околности да су старосна доб и имовно стање тужене такви да она нема довољно средстава за издржавање, а у годинама је када се не може очекивати да својим радом остварује сталне приходе, већ су ти приходи повремени и неизвесни. С друге стране, допринос тужиоца њеном издржавању је у складу са његовим могућностима, а протек времена од доношења претходне пресуде којом је одлучивано о његовој обавези да издржава тужену није знатан, те се и разлози који су оправдавали утврђивање тужиочеве обавезе нису на било који начин значајно променили.

Будући да нису испуњени услови за престанак издржавања нижестепене одлуке су правилне, а супротни наводи ревизије којима се понављају наводи из жалбе неосновани, због чега је, на основу члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић